

Esoterický bulvár

Karel Funk

Nabízet a pak stát opodál.

Někdy nelze šalebné texty plně rozeznávat hned, a nemusí to být jen texty diktované jaksi odkudsi komusi (viz článek). Je to i část textů v různých tzv. duchovních, esoterických, alternativních či podobných časopisech, kterých od doby nastolení svobody tisku tu bylo mnoho. Ono pečlivé rozeznávání je věcí našeho dlouhodobého zrání, pokud je vedeno touhou po pravdě a úctou k pravdě, ať je to takzvaná pravda duchovní nebo takzvaná obyčejná. Jinak to totiž není zrání, ale jen rozšiřování regálů naší niterné knihovny či pamlsků naší niterné ledničky.

Žijeme dnes od roku 1879 v dlouhodobém, více než třisetletém období vlády Archanděla Michaela. Tradičně bývá zobrazován s váhami a kopím či mečem, kterým potírá vše nízké (z jeho archetypu je odvozen i svatý Jiří s kopím). V nynější době rozvoje duše vědomé, kdy přebíráme s plnou bdělostí zodpovědnost za veškeré naše myšlenky, city, slova i činy (ostatně, to vše jsou činy, byť někdy jen na astromentální úrovni) se meč Michaelův má v nás měnit ve skalpel, kterým trvale oddělujeme – tak jako lékař při operaci – zdravé od zhoubného, pravdivé od šalebného, dlouhodobému vývoji prospěšné od zavádějícího..., lásku nejen od nenávisti, ale i od kýče a předstírání lásky – přičemž opakem lásky není nenávist, ale sebeláska. Opakem pravdy není jen lež, ale i příjemná (lichotivá, okouzlující = luciferská) šalba, stavící se jako pravda. Opakem zduchovňování či produchovňování není materialismus, ale opět šalba, předstírající duchovno. I k rozeznávání toho nás směřuje takzvaná Velká planetární Pětka zasaturnských planet, což jsou planety kontrolní, dávající sebekritiku, sebevládu, sebezpoznání. Není náhodné, že obíhají opačným směrem než planety ostatní. Začínají mít pro lidstvo význam teprve v posledních staletích (i proto se bez nich dřívější astrologie obešla), kdy se rozvíjí duše vědomá, tedy ona plná bdělost, sebekontrola. (Pro úplnost: Dvě z oněch pěti planet za Uranem, Neptunem a Plutem – Trigenium a Vulkán nemají dosud své „fyzické tělo“, tedy nejsou pro astronomy viditelné či měřitelné, ale jsou silotvorným střediskem, tedy mají svou duši či ducha).

K onomu článku mi kamarádka napsala:

Když si uvědomím, kolik balastu, žvástů a zavádějících textů či řečí je všude k dočtení či k doslechu - a tento trochu delší článek - Pádlovat a kormidlovat - jde (pro mě nezpochybnitelně) přímočaře k pravému!! A nedá se jinak dělat nic. Nikoho přemlouvat - tamto nečtěte, tohle si přečtete - to nejde. Člověk to ví, ale nemůže nic. Ty jen snad takhle nabízet k zamyšlení, posouzení a pak už zase jen stát opodál. Někteří (přichystaní) se dočtou a zařídí se podle toho. Nepíšu to, jako bych sama byla jedna z nich - ta vševědoucí a vyvolená chápat a vystříhat se v tomhle všech omylů a chyb. Uvědomuju si sice ledacos o tom a souhlasím, vím, že je to tak, jak tu je psáno. Taky ale vím, že na mnoho upozornění a pravd odtud sama ještě vždy na první pokus bezpečně nedošáhnu. Že někdy váhám nebo čekám na douvědomění si, dorozhodnutí se. Četba a otevřenost k nepředpojatému studiu - vím. A k tomu bezvýhradné oddání se vedení - Kristu, Panně Marii, Andělu Strážci... Vnímat s díky jejich objetí, ale žít a konat, přemýšlet, a i cit užívat v postoji bdělém. Tady je přímo názorně podáno, jak je nutné studium duchovní vědy, ze které tu vycházíš, ale shrnuješ toto téma do jednoho celku. Jinak se můžem oddávat či poddávat kdekterému libozvučnému rádobyduchovnímu kýči, rozněžňovat si svůj často rozpatlaný lotos anahátu, ale nejdeme tím blíž k pravdě a vnitřní svobodě (láska anaháty má být bděle vedená moudrostí). Pak mi i dochází, že bylo kdysi mým omylem myslet si, že kdejaká cesta (společenství, metoda, kurz atd.), i když mylná, laciná, je pro někoho jakousi "jeho cestičkou", kterou se dobírá k "té své pravdě". Není to tak.

Mnoho z toho jsou cesty právě opačným směrem, do sítí iluzí a omylů, i kdyby stokrát skloňovaly ve všech pádech pojmy jako láska, mír, srdce, intuice apod. Z tohoto zmaterializovaného a zbulvarizovaného okultismu, byť by se tvářil mesiášsky, bude jednou obtížná cesta zpět na někdejší "startovací čáru".

Ani tady nezbyvá než vzít na ramena i kříž své nevědomosti, vědět o něm a s prosbou o vyšší vedení a důvěrou v ně putovat životem. A vědět, že ono vedení nás vede, až teprve když sami vykonáme maximum ze své mysli, ze svého cítění i vůle, touhy. Opět to jednoduché – Člověče přičiň se a Bůh ti pomůže. Je rozdíl mezi touhou a chtěním. Chtění je z egoismu, i kdyby to bylo docilování jakýchsi duchovních schopností či stupňů. To vše se jednou zhroutlí, člověk se pak podobá brouku, který se vydrápal na nádhernou lesknoucí se trubku, a nahoře do ní spadne. Máme-li skutečnou touhu po Pravdě ať je jakákoliv, můžeme mít jistotu, že nás Bůh nenechá trvale žít v omylu.

Neexistují žádné praktiky či cvičení na obejití poctivého studia duchovní vědy a poctivé, trpělivé, dlouhodobé práce na sebevýchově, i kdyby rychlé úspěchy a efekty či mimořádné prožitky a požitky slibovaly (a taky že slibují) stovky guruů, vůdců, metod, kurzů... A když už jsme v nějakém úhybu, pak záleží právě na naší touze po pravdě a Bohu, zda jsme na onen omyl upozorněni. Pak ale máme i zodpovědnost, abychom onu pravdu následovali, i kdyby se nám mělo rozsypat něco zatraceně příjemného, v čem jsme si hověli. Hověť si lze jen v některé formě egoismu. Naším základním motivem ale může být jen zlepšování se kvůli světu, ne kvůli osobnímu, byť duchovnímu prospěchu. To nám umožní, že nám odpadá jeden závoj za druhým, jedna šalba či iluze za druhou, a to je to krásné a úlevné na veškerém vývoji. I toto je tvůrčí práce, a pokud se k ní pevně rozhodneme (ne jednou chtít s pak na to stokrát kašlat) a jdeme se vši svou bídou, ale i nadějí a vírou, pak si můžeme být jisti i vyšším vedením.